

1.

Letos jsem na Pohodu jet nechtěla. Tedy ne že bych nechtěla vidět Friendly Fires naživo. To by byla paráda, zatancovat si v mase jiných zpocených těl na jejich Kiss of Life. Napodobovat Eda Macfarlana, který tancuje jako polázněné dítě a nepochopitelně se vždy trefí do rytmu. To už je nějaká písnička! Antidepressivum v akordech. Nic podobného jsem neslyšela celá léta, možná kdysi v pravěku ve mně podobné emoce vyvolávala skupina The Prodigy s písničkou Fire Starter. To mi bylo sedmnáct, seděla jsem na lehátku na pláži v Chorvatsku, v uších jsem měla zapíchnutá sluchátka walkmanu a přehrávala jsem si tu skladbu dokola. A cítila jsem se šťastná. Když jsem walkmana sem tam vypnula, zaslechla jsem skladbu, která řvala z amplionů, myslím že to byla I Believe I Can Fly od R. Kellyho. Pustili ho pokaždé, když chtěli opalujícím se tělům oznámit, jaká aktivita právě začíná na pláži. Otřesná odrhovačka, hrozně vtíravá, fuj. Však taky potom zjistili, že R. Kelly si to rozdává s malými

děťmi – mně byl hned podezřelý. Jenom pako může zpívat takovou protivnou prvoplánovou přesládlou hovadinu...

A pak druhá věc ve prospěch Pohody – bavilo mě tam hrát. Stálo to za to, vidět lidi v kraťasech a tričku, s maličkými batůžky na zádech a lahvemi vody v rukou, jak poslouchají valčík Na krásném modrém Dunaji. Někteří s otevřenými ústy. Fakt. Nevymýšlím si.

Nechtěla jsem jet na Pohodu, protože jsem se bála, že opět přijde bouřka, zavalí mě stan, nebudu moct dýchat a umřu. Bála jsem se, že tentokrát to neuvidím zdálky od stanů, ale budu přímo pod pódiem. Byl to silný iracionální strach, který jsem nemohla ignorovat. Bouřek se bojím odmalička. Už pouhé to slovo ve mně vyvolávalo paniku. Je mi zle i tehdy, když mi pustíte bouřku na YouTube.

Jednoduché.

„Na Pohodě se už nic nestane,“ říkal můj otec, když jsem to vysvětlovala sestře, a jeho předpověď vůbec nesouvisela s tím, co viděl na svých přístrojích. „Na Pohodě bude letos všechno v pořádku.“

„To nemůžeš s jistotou tvrdit, tati.“

Mávl rukou:

„Samozřejmě že můžu. Využívám princip spadlého letadla. Musíš létat s těmi aerolinkami, kterým nedávno spadlo letadlo.“

„Prosím?“

„Máš záruku, že všechny stroje zkontrolují nadstandardně. Z pochopitelných důvodů,“ usmíval se tak, jak se usmíval, když měl pocit, že nás ohromil svou bezmeznou moudrostí, a sestra po chvíli pokývala hlavou.

„Ano, zní to logicky.“

Vím, nemusela jsem tak dlouho řešit, jestli jet nebo nejet. V podstatě o nic nešlo. Jenom jsem cítila morální povinnost tam být, narazit na Mišu Kaščáka a usmát se na něj. Mile a povzbudivě. Aby věděl, že při něm stojíme a že všichni ti sráči, co na internetu vypisují sprostárny o vině a ještě větší vině, můžou jít do prdele... Díky němu jsme mohli hrát na Pohodě i my. Orchester Slovenského národného divadla. Oblečení jako z jiného světa, s muzikou jako z jiného světa. Ten rok jsme měli hrát Vivaldiho Čtvero ročních období. To mám ráda. Ale jsem radši, když jsem klidná, srdce mi nebuší a po čele mi nestékají čůrky potu.

Nejela jsem tam. Iracionálno zvíťazilo. Vzal to za mě kolegové...

Se sestrou jsme vyrazily až na piešťanský Grapefestival v srpnu. Kaščák měl být se skupinou Bez ladu a skladu i tam, když nic jiného, pošlu mu aspoň nad hlavami ostatních diváků pozitivní energii. Budu křičet, ječet, tleskat a tancovat... Nikdo mě nebude pohor-

šeně sledovat, nikdo nebude očekávat, že budu mít slušně upravené vlasy, nebudu si muset dávat pozor na pusu, nebudu se muset stále usmívat a nebude mi vadit, že kolem mě skáčou teenageři s rozšířenými zorničkami...

Dlouho jsme se neradovaly. To, co nás vyhnalo z prostranství pod pódiem, byly těžké mraky valící se přímo na nás. Zlověstné. Tlačily před sebou dusno, které jsme připisovaly tomu, že náš osobní prostor byl dvacet centimetrů čtverečních. Sestra si všimla mého vyděšeného pohledu.

„Musíme zmizet,“ křičela jsem jí do ucha. „Musíme zmizet. Okamžitě!“

Věděla, že můj strach nemůže ignorovat, ale ze všech stran nás obklopovala masa živelně se pohybujících lidí. Skákali, tancovali, kývali se do rytmu, na pódiu byla Para a všichni s Laskym zpívali, že jsou abstinenti, i když nemusí, a že jim to nevadííí. Sestra na mě bezradně pohlédla. Zhluboka jsem se nadechla, kolébala jsem se do rytmu, možná tak trochu zpomalím srdce vylekané fobií, ale v dálce zahřmělo a mé pokusy zachovat klid selhaly.

Mne to nevadííí. Nevadííí.

„Pojď,“ zatáhla mě sestra za ruku a vydala se napříč davem, snažila se vysvětlovat, ale nic nebylo slyšet, tak se jen nekompromisně drala dopředu, dělala mi cestičku, a když se za-

blýsklo, podívala se za sebe, aby se přesvědčila, že žiju a zvládám to.

Ušklíbla jsem se. Nemůžu být během bouřky venku. Nemůžu.

Rychle zmizme, jinak do mě udeří blesk, seškvařím se, bude to bolet a kvůli mně se zase v novinách a na internetu rozjedou debaty o tom, jestli jsou letní festivaly bezpečné.

„Aha, ony jsou stejné!“ zařval na nás mladický chlapec s blondatými vlasy. Byl miloučký, k sežrání.

Zvedla jsem palec, jako že se trefil, a zkusila jsem se usmát. Z druhé strany jsem dostala loktem pod žebro. Protože Laskymu na pódiu se publikum zdálo mrtvé.

Mne to nevadííí. Mne to nevadííí. Smrtka si na mňa zuby nebrúsi.

Bože.

Znovu blesk a po chvíli hrom.

„Vydrž!“ otočila se sestra opět ke mně. Děla-la, co mohla. Musela...

Bouřek jsem se bála už jako malé dítě. Ne tak jako jiné děti, které si vlezou pod peřinu a cítí se bezpečně. Já jsem se bála panicky. Třásla jsem se, křičela jsem, stále jsem potřebovala čurat nebo jsem běhala z pokoje do pokoje a plakala jsem, že všichni umřeme – a to i ve věku, kdy jsem význam slova smrt určitě ještě pořádně nechápala. Doktorka mámě ří-